

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cîsnădiei Nr. 3.

Se prenumerează și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Sibiu, 17 Noemvrie st. v.

În vara trecută, ne aducem încă cu toții bine aminte, Români gr.-or. din țările ungurești au fost întruniți în congresul lor național bisericesc. În congresul acesta, între altele, a fost la ordinea zilei și cestiunea ajutorului preoților sărace din arhidieceza gr.-or. transilvană.

Cestiunea aceasta trecuse în restimp de zece ani prin toate fazele posibile, precum sîntem informați, din inițiativa sinodului arhidiecezei gr.-or. transilvane. Cât cu voia, dar' mai mult preste voia Metropolitului Miron, cestiunea a fost dusă și înaintea tronului.

Guvernul unguresc însă a crezut, că este în interesul statului unguresc sau, după-cum s'a obicînit a se dice, a ideii de stat maghiar, dacă va demonstra Românilor pururea credincioși tronului, coroanei și dinastiei, că el are destulă trecere la coroană, pentru-ca apelul la aceasta, fără de voia guvernului unguresc se nu tragă în cumpănă. De aceea a mijlocit, ca apelul făcut la coroană să nu fie luat în considerațiune.

Sinodul arhidiecezan vădînd toate întreprinderile sale zădărnice, s'a adresat la congres și l-a rugat să intervină și el, unde va afla cu cale, cu ponderositatea lui, pentru-ca lovirea, ce a dat guvernul unguresc părții celei mai considerabile din biserica întregă română gr.-or., să se șteargă, să se nulifice.

Congresul s'a și interesat de cestiune. Desbaterile n'au fost tocmai comoade pentru presidentul-metropolit, cu toate că și el își luă în mai multe rânduri avîntul de a se arăta obidat și de cătră pădure. S'au terminat însă desbaterile cu hotărîrea, să i-se de Metropolitului din membrii congresului o deputațiune, împreună cu care să intervină până la coroană pentru redobîndirea ajutorului perdut.

Scim pozitiv, că dl Metropolit încă n'a condus deputațiunea nicăiri, cu toate că congresul i-a dat o deputațiune compusă din elemente, despre care nu se poate plînge, că n'ar fi din persoane grate înaintea guvernului unguresc.

Se vede, că Părintele Metropolit tratează votul congresului ca și pe al sinoadelor arhidiecezane din trecut, cum a tratat pe cel din vara anului 1885, care era declarat de urgență, nota bene, la stăruința d-lui Metropolit.

Guvernul într'aceia își urmează calea sa. Monitorul se aduce acum mai și de

și liste despre preoți gr.-or., cărora ministrul împarte după placul seu ajutoare.

Și cum se nu împartă, când vede pe „distinsul seu prelat“, că și după insistența congresului național bisericesc, habar n'are, că ministrul disprețuește biserica, în fruntea cărei figurează ca cap.

Dacă însă capul bisericii tace la toate, câte un ministru află cu cale a face spre a umili și destrăma biserica, eată, că opiniunea publică nu tace. Opiniunea publică, până și în sferele altor confesiuni, se indignează. Și nici o mirare nu poate să fie, dacă se indignează.

Purtarea incorectă a ministrului, indiferentismul unui prelat bisericesc, care stă cu mâinile încrucișate și caută cu nepăsare la destrămarea bisericii conduse de dînsul, chiar și când are hotărîre îndatoritoare de a face ceva în interesul ei, trebuie să scoată și pe cel mai flegmatic din răbdare.

Adevărat, că e greu a spune, ce e mai păcat: a lăsa pe un ministru să bată joc de biserica păstorită de el, sau a-l închide urechile înaintea glasului bisericii sale. Va consimți însă ori-și-cine, că amîndouă trag în urma lor responsabilitate gravă, și Părintele Metropolit pentru amîndouă va avî se de seamă.

Și dacă s'ar termina lucrul cu atîta.

Pentru-ca cestiunea ajutorului de stat să-și aibă și partea comedioasă, eată ce se mai întîmplă. Organul, *per usurpationem* al Metropolitului Miron după un somn îndelungat, s'a trezit și el în strigătul altora și s'a pornit a striga și el în cestiunea ajutorului de stat: „Prindeți hoțul!“

Este atitudinea aceasta un fel de *non plus ultra* în genul fățariei. De aceea nu se vor afla oameni, cari vor pute crede, că avem a face cu o comedie simplă, sau cu lipsă de raționament.

E calcul în toată treaba, care încă nu e permis a o compromite, până când nu s'a ajuns scopul urmărit cu dînsa. Trebuie cu ori-ce preț susținută credința, că Metropolitul nu poate rezista preoților, care preste voia lui aleargă la ministru după ajutor. Pentru procedura aceasta trebuie să existe dispensațiunea. Ministrul va avî desigur în pulpitul seu asigurarea scrisă, că preoțimea are să cörteșească pentru candidații guvernului la alegerile viitoare. Și atîta minte au și cei dela guvern, să închidă un ochiu, sau și doi, când se tratează de a nu perde popularitatea sau de a o câștiga, dacă e perdită, tot pentru interesul guvernului.

Ce vor dice însă membrii congresului? ce va dice poporul reprezentat de membrii congresului la acest joc indoielnic?

Răspunsul la întrebarea aceasta ne poate fi foarte scurt: „Asta nu mai e treaba noastră“. Declare-se si unii și alții, dacă sînt mulțumiți, că într'un timp atît de scurt, într'un mod atît de necinstit, s'a putut alege ceea-ce s'a ales din ajutorul de stat, și dacă le place, când conclusele lor capul le pune simplu la — dosar.

Plîngerea Năsăudenilor la Tron.

(Urmare.)

Acest înalt ordin exprimă intențiunea, că fondurile scolastice năsădene nu mai formează în înțelesul punctului I al actului fundațional proprietatea fostelor comune grănițeresci, acum comunități grănițeresci, ca acele se nu se mai administreze prin fostii grănițeri, adevărații proprietari ai fondurilor, ca din stipendii și alte venituri ale fondurilor se nu se folosească exclusiv descendenții grănițerilor, și mai departe se se administreze aceste fonduri prin comunitățile politice — și că înaltul guvern prin un număr nedeterminat de membri numiți în comisiunea administratoare, precum și prin numirea directorului administrator, apoi prin încuviințarea alegerii presidentului comisiunii, precum și prin virirea unor astfel de membri în comisiunea administrativă, cari au fost determinați prin comitetul comitatens, nu numai de a înfîrți asupra administrației, ci a dirigia singur administrația, la stipendii și la alte beneficii de ale fondului în înțelesul susamintitului ordin ministerial, se poată lua parte afară de urmașii fostilor grănițeri și copii familiilor, cari s'au așezat de mai demult în comunele foste grănițeresci, și cari nu au fost grănițeri, ci au venit din toate țările după desființarea grăniței militare, precum din Galiția, Bucovina, Rusia, România, Maramureș etc., ear' în acest înțeles se se și formeze statutele administrației.

Preste tot stau dispozițiunile înaltului ordin ministerial Nr. 31.507 în cel mai viu contrast cu principiile actului fundațional sancționat preînalt de Maiestatea Voastră ces. reg. apostolică; în un asemenea contrast stau aceste dispozițiuni cu dispozițiunile preînaltului autograf al Maiestății Voastre ddo 27 August 1861, în care autograf Maiestatea Voastră ași recunoscut averea fondurilor de proprietate exclusivă a fostilor grănițeri.

Nu a fost destul cu încercarea, de a scurta umilit subscrisa poporațiune în proprietatea, în bunul și averea ei, Excelența Sa domnul reg. ung. ministru de culte, a trebuit să născocască un pretext pentru a motiva această procedere, și

acest pretext spre cea mai adîncă mîhnire a noastră s'a și aflat; — și anume: cu toate că dela militarizarea moșilor și a strămoșilor noștri, dinșii au fost cei mai credincioși preînaltului tron, glorioasei dinastii habsburgice, monarhiei și patriei, cu toate că fidelitatea lor nestrămutată a fost întotdeauna recunoscută, cu toate că istoria regimentului al II-lea grănițeresc românesc dovedește, că poporațiunea acestui regiment grănițeresc și-a vîrsat sîngele pe cîmpul de onoare în Franța, Italia, Prusia și Turcia, pentru tron, dinastie și patrie, neconsiderându-se aceste toate, poporațiunea blîndă și pacinică din fostele comune grănițeresci a fost acuzată și suspectată în sus-amintitul ordin ministerial, a crea prin administrarea fondurilor și prin formarea statulelor caste primejdioase unității statului.

Dacă se colportează astfel de sciri tendențioase prin foi publice, aceasta nu e de mare importanță în timpurile de acum, dar' apoi ca Excelența Sa domnul ministru de culte se poată atribui unei poporațiuni nestrămutat credincioase preînaltului tron și patriei astfel de acușări, la aceasta preasupus subscrisa poporațiune nu s'a așteptat.

Maiestate! Excelența Sa domnul ministru de culte și instrucțiune a emis sub titlul regulării administrației averii fondurilor scolastice năsădene la început un comisar ministerial, mai târziu apoi un comisar regesc în persoana ilustrității sale domnului comite-suprem baronul Desider Bányfi, l-a provădut cu un ordin deschis alături preasupus aici sub /12, care ordin pare a fi dat pentru a urmări elemente primejdioase societății, la ce preamilit subsemnata poporațiune grănițerească nu a dat nici odată nici măcar cel mai mic privilegiu. Regularea administrației este însă — precum dovedesc faptele ulterioare — cu atît mai mult un pretext, o macă, cu cît chiar în cazul, că ar fi fost întru adevăr defectuoasă administrația fondurilor, ar căde defectele și incorectitățile administrației numai înaltului minister reg. ung. de culte și instrucțiune spre greutate, pentru-că aceste înalte poziții i-a stat și fi stă, în înțelesul actului fundațional preagrațios sancționat, inspecțiunea supremă asupra administrației, și de aceea pentru-că comitetul administrativ al fondurilor scolastice a așternut în tot anul socotelile spre suprarevisiune, aceste însă au fost totdeauna revisuite, încuviințate și aprobate. (Va urma.)

Apărarea mea.

Diaristii din Cluj, însetați, ca totdeauna, de efecte senzaționale, fac din apărarea mea în cel din urmă proces al „Tribunei“ o mare cestiune și mă pun pe un pedestal înalt de tot, ca țeara întregă să mă vadă, îmi dau atîta importanță, îmi

Foița „Tribunei“.

Sgârcitul.

Comedie.

De Molière.

Actul al cincilea.

(Urmare.)

Scena V.

Anselm, Harpagon, Elisa, Mărioara, Frosina, Valerie, Comisarul, Jupân Jacques.

Anselm. — Ce s'a întîmplat, domnule Harpagon? — te vîd cuprins de turburare.

Harpagon. — Ah, domnule Anselm! sînt cel mai nenorocit dintre toți oamenii, și multe greutăți, multe neorînduiri se ivesc la încheierea contractului, pentru care veniți. Sînt asasinat în avatul meu, asasinat în onoarea mea: eată, vedeți aici un trădător, un scelerat, care a violat cele mai sfinte drepturi, s'a furișat în casa mea sub masca de servitor, ca să mă prade de banii mei și să-mi seducă fiica.

Valerie. — Cine se gîndesc la hani d-tale, de care vorbesci atîte verđi-uscate?

Harpagon. — Da, ei și-au dat unul altuia făgăduința de a se lua în căsătorie. Acest afront vîd privește și pe d-voastră, domnule Anselm; și d-voastră trebuie să vă arătați om în față

lui și să purtați toate cheltuielile urmăririi judecătorești, ca să vă răbunați pentru insolența lui.

Anselm. — Nu am de gînd a face, ca ea să se mărite de silă după mine, nici voui cere o inimă, care este dată; dacă e însă vorba de interesele d-voastre, le îmbrățișez întocmai ca pe ale mele proprii.

Harpagon. — Eată Domnia-lui, un comisar onorabil, care nu are să uite nimic din cele ce mi-a spus despre oficial seu. (Cătră Comisar, arătînd la Valerie.) Încarcă-l după toată cuviința, Domnule, arată lucrurile pe cît se poate de criminale.

Valerie. — Nu înțeleg ce crimă mi-s'ar pute face din pasiunea ce am pentru fiica d-voastre, nici la ce chinuri aș pute să fiu supus pentru angajamentul nostru, după-ce se va ști cine sînt.

Harpagon. — Aș! vorbe, povești! lumea e astăzi plină de asemenea pretinși nobili, de impostori, care trag profit din obscuritatea lor și se împodobesc în mod insolent cu primul nume ilustru, pe care le trece prin gînd să-l iee.

Valerie. — Să știi, că inima îmi este prea bună, pentru-ca să-mi pot înșuși ceva ce nu este al meu și că întregul Neapoli poate să mărturisească despre nascerea mea.

Anselm. — Prea bine! — dar' bagă de seamă la cele ce dișeși. Rischezi mai mult decît cređi, căci vorbești înaintea unui om, căruia

întregul Neapoli îi este cunoscut și care poate să judece, dacă e ori nu adevărată istoria ce spui.

Valerie. — Nu sînt de loc dintre oamenii, care au să se teamă de ceva; și dacă Neapolul vîd este cunoscut, veți fi știind, cine era don Toma d'Alburci.

Anselm. — Fără îndoială, că știu, și puțini oameni l-au cunoscut mai bine ca mine.

Harpagon. — Nu-mi pasă mie nici de don Toma, nici de don Martin. (Vădînd două lumînări aprinse, sufflă pe una.)

Anselm. — Vîd rog, lăsați-l să vorbească: să vedem ce vrea să ne spună.

Valerie. — Vreau să dic, că el e acela, care mi-a dat viața.

Anselm. — El?

Valerie. — Da.

Anselm. — Haide, Domnule, nu-ți bate joc de noi. Caută-ți vre-o altă poveste, care poate să-ți reușească mai bine, și nu crede, că te vei scăpa prin această scornitură.

Valerie. — Gîndesc-te să vorbești mai bine. Nu e scornitură aceasta, și nu spun nimic ce n'aș pute justifica.

Anselm. — Ce fel! D-ta îndrănesc a te pretinde fiu al lui don Toma d'Alburci?

Valerie. — Da, îndrănesc, și sînt gata să susțin acest adevăr față cu ori-și-cine.

Anselm. — E minunată îndrăzneala aceea-

sta! Pentru-ca să-ți perđi rostul, află, că sînt cel puțin șesșezeci ani decînd omul, despre care vorbești, a perit pe mare dimpreună cu nevasta sa și cu copiii sei, vîind să-și scape viața din fața unor persecuțiuni nemiloase, care au însoțit turburările din Neapoli, și care au avut drept urmare exilarea mai multor familii nobile din Neapoli.

Valerie. — Da. Află însă și d-ta, că fiul lui, atunci băiat de șapte ani, dimpreună cu un servitor, a fost scăpat din acest naufragiu decătră un vas spaniol, și că acest fiu scăpat e omul ce vîd vorbește. Află, că căpitanul acestui vas, mișcat de soarta mea, a început să mă iubescă, m'a crescut ca pe fiul seu propriu și că m'am aruncat pe cariera armelor îndată-ce am ajuns a fi capabil de ea. Nu demult am aflat apoi, că tatăl meu nu e mort, precum l-am cređut totdeauna, și trecînd pe aici, ca să-l caut, o întîmplare rînduită de cer a făcut să vîd pe drăgălașa Elisă. Vederea aceasta m'a făcut rob al frumusețelor ei, și puterea amorului meu și asprimea tatălui ei m'au îndemnat să iau hotărîrea de a intra ca servitor în casa aceasta, trimițînd pe altul să caute urma părinților mei.

Anselm. — Dar' ce fel de alte doveđi, afară de cuvintele d-tale, pot să ne dea siguranța, că toate aceste nu sînt decît o fabulă, pe care ai scornit-o pe temeiul unui adevăr.

fac atâta onoare, încât încep par'că a sta la îndoeală, dacă în adevăr eu însumi sînt omul, care a putut să deștepte în spirite frîmîntarea, pe care o vîd.

Sînt un fenomen amenințător, un om primejdios, o adevărată nenorocire sînt pentru societatea, în mijlocul căreia lucrez: așa aflu din coloanele ziarelor clujene.

Mă uit împregiurîm meu, îmi reamintesc faptele mele, îmi dau seamă despre motivele intime ale lucrării mele, și nu mă pot dumeri, de ce le par eu publicistilor din Cluj așa, cum ei spun că le par.

Și dacă examinez faptele, mă pîtrund de convingerea, că în adevăr nici că le par așa, cum ei le spun cetitorilor sei că sînt, și că este numai o apucătură de partid de a mă prezenta publicului maghiar așa, cum mă prezintă, și de a-mi da mie literatului nepretențios, o enormă importanță politică.

Cu o consecuență în adevăr admirabilă, publicistii din Cluj, fiind vorba de mine ori de „Tribuna“, îi zăpăcesc pe cetitorii lor prin exagerări, ba adese-ori le spun tocmai contrarul dela ceea-ce am ținut. Căci vorba e să rămîna în sentimentul public al Maghiarilor convingerea, că aici la „Tribuna“ e isvorul a toate relele, și că eu sînt capul tuturor rătățiilor.

Astfel și de astă-dată tot eu, care nu sînt redactor răspunzător al „Tribunei“, tot eu sînt vinovat pentru-că un neguțător din Mediaș, pe care nu-l cunosc personal, a profitat de încrederea redactorului răspunzător, ca să-și permită o glumă în contul unui om, care pretează pentru glume.

Jurații recunosc și ei, că autor nu sînt, dar' de aceea tot sînt vinovat.

Fără îndoeală, că vinovăția aceasta nu rezultă din fapta concretă, pentru care s'a pronunțat verdictul: sînt vinovat, fiindcă sînt în genere condamnabil.

Dovadă apărarea mea, prin care i-am provocat pe jurați.

Să vedem deci în ce consista apărarea aceasta?

În adevăr nu m'am apărât, fiindcă nu aveam de ce să mă apăr, ci am cerut să mi-se dea satisfacțiune pentru-că am fost silit a mă duce la Cluj și a-mi perde ținuta din cauza unei certe, care nu mă privește cătuși de puțin.

Mult m'am mirat, — am ținut, — când am primit acest act de acușare, prin care un om, pe care nu l-am vădut în viața mea și nu-l știu cine este, se plînge, că l-am atins în onoarea lui. Cu toate că nu puteam să-l ating, dacă aș fi știut, că se simte atins, i-aș fi cerut cele mai formale scuze, numai ca să scap de supărările de felul celei prezente. Căci sînt om însărcinat cu multe afaceri și preocupat de nisece interese cu mult mai mari decît ca să-mi fie iertat a perde timpul cu nimicuri. Nu mi-se poate imputa în cazul acesta nici neglijența, deoarece-ce nu se poate cere dela mine să mă preocup chiar și de amănuntele zilnice din „Cronica“ „Tribunei“. Sînt cu toate aceste gata să-și cer și acum scuze acuzatorului, numai ca să trecem la ordinea zilei peste aceste nimicuri. Dar' sînt acum aici, am fost tîrît înaintea d-voastre, a trebuit să-mi las afacerile, să cheltuiască și să ostensec, să stau acum aici. Acesta e, domnilor, un abus de lege. Căci un abus

este, ca noi toți, trei judecători, un notar, patru-spredece jurați, noi aști trei de pe banca aceasta, domniile lor și lumea toată, care se află prezentă, să ne agităm și să ne perdem ținuta pentru un lucru de nimic. Eu, domnilor, atunci, când am primit sarcina de director al „Tribunei“, am știut, că mă expun la multă răspundere, primesc o grea pozițiune. Dar' tot nu aș fi crezut, că pentru ori-și-ce nimic voi fi tîrît aici, că ori-și-cine poate să mă tragă și împingă după placul lui. Dacă-i așa, domnilor, atunci eu sînt „vogelfrei“ în țeara aceasta, — și nu e bine să fiu.

De aceea, vă întreb, domnilor, — dacă eu mă expun, când se publică ceva în „Tribuna“, acela, care pentru ori-și-ce nimic mă trage în judecată, nu se expune la nimic? Nu riscă el a mă despăgubi pentru cheltuielile ce mi-a făcut, pentru timpul pierdut, pentru oste-neala mea? — Nu are să-mi dea satisfacțiunea cuvenită? — Eu vă cer această satisfacțiune.

În adevăr acuzatorul prin notița publicată în „Tribuna“ nici nu e atins personal, ci în calitatea lui de președinte al reuniunii de cultură, ear' aceasta într'un timp, când țeara întreagă era agitată din cauza acestei reuniuni. E dar' vorba de o neînsemnată manifestare a unei turburări generale, ear' nu de un atentat asupra bunei reputațiuni a unui om.

Tocmai de aceea vă rog, dlor jurați, să nu judecați din preocupățiune națională, nici din punct de vedere de partid, pentru-că d-voastre nu ne cunoașteți, și poate că mai tîrziu, după ce ne veți fi cunoscut, vă va pără rău de verdictul pe care l-ați da acum. Timpurile și împregiurările și relațiunile dintre oameni se schimbă, și nimeni nu poate ști, ce are să fie preste un an, nimeni nu poate ști, dacă și preste un an d-voastre ne veți judeca tot ca acum.

Atât am avut a ținut.

În timpul, cât am vorbit, am fost ascultat și nimeni n'a crezut de cuvîntă să mă întrerumpă, fiindcă nu era în cele ținute de mine nimic ce ar pute să fie interpretat, ca abus de dreptul de a mă apăra.

După mine a luat cuvîntul dl Iosif Sándor, secretarul „reuniunii maghiare de cultură“ și unul dintre redactorii ziarului „Kolozsvári Közlöny“.

Eată ce a ținut, după raportul publicat de „Kolozsvári Közlöny“, dl Iosif Sándor:

„Acum a răspuns Iosif Sándor, recapitulînd pe scurt atît pledoaria avocatului apărător, cât și discursul lui Slavici; arătînd, că pe Slavici nici odată nu-l poți lua la răspundere pentru publicațiunile foii, al căreia director răspunzător este. Căci deși își pune în fiesce-care și stam-pila ca director pe tot articolul, aruncă asupra altora răspunderea pentru ele. Susține acușarea față cu Slavici, care este adevăratul conducător intelectual al foii. Causa nu e un lucru de nimic. În împregiurările noastre sociale — două pîlmi sînt moarte morală. Cu aceasta l-au acusat pe Nyárády, voinde să-l facă imposibil. Și că acușarea aceasta e o minciună, aceasta se dovedește prin o sentență judecătorească. „Tribuna“ nu a dat însă prin o revocare satisfacțiune onoarei atinse, ba nu a numit nici macar isvorul scriii, ci l-a expus la hulă pe acela, pe care îl atacase mai înainte în onoarea lui. Acest fel de tiranie și de înjosire este cel mai mare abus de acel mijloc, de presă, despre a căreia

importantă apărătorul atît de bine știe să vorbească, și singura apărare contra lui e verdictul juraților independenți, pe care îl cere pentru clientul seu, căci curtea nu califică asemenea vîtmări, ca apărătorul, care crede că făptuitorul ei e din destul pedepsit cu 2 fl. Asta va să țină, că o viață, care fără de onoare nu prețuiesc nimic, o evaluăm la 2 fl. Cere condamnarea acușatorilor“.

Constată, că după acest raport publicat de „Kol. Közl.“, dl Iosif Sándor, care nu îmi este binevoitor, nu s'a scandalizat nici el de cuvintele, pe care le rostisem.

Eată ce ni se spune în raportul publicat de „Magyar Polgár“ despre apărarea mea:

„Acușatul Ioan Slavici declară, — ținut raportul, — că nu el este autorul notiței, n'a vădut-o, n'a cetit-o, nici îl cunoaște pe acuzat, nici n'a voit să-l vatem și ca director al foii nu poate să fie răspunzător. — Abătîndu-se apoi, reamintesc mișcarea produsă de reuniunea de cultură, afirmînd, că aceasta a produs neliniște între locuitorii de limbă străină din țeară. Cere să fie achitat“.

Nici aici dar' nu e nimic despre atitudinea mea amenințătoare.

Eată ce ținut, în sfîrșit, raportul ziarului „Ellenzék“:

„Ioan Slavici declară, că nu cunoaște pe Nyárády Simon. Nu se ocupă cu rubrica, în care a apărut notița respectivă. Află, că e lucru trist, că ostensec 14 jurați pentru un lucru de nimic ca acesta. — După părerea lui nu este iertat a-l considera pe el de „vogelfrei“.

Atît.

Care va să țină, nici judecătorii, nici dl Iosif Sándor, nici raportatorii ziarelor din Cluj n'au găsit în atitudinea mea nimic scandalisator.

Era însă la pertractarea finală de față și dl Nic. Bartha, redactorul ziarului „Ellenzék“ și d-sa face pentru raportul publicat în acest ziar o introducere, în care găsim următoarele cuvinte:

„Directorul „Tribunei“, dl Slavici, și-a terminat discursul de apărare cu următoarele cuvinte: „Știu, că mă pun în fața unei primejdii, când am ocupat pozițiunea mea; tot n'am crezut, că voi fi expus la atâtea tîrîturi. Ori-și-ce s'ar întembla, mă scot pe mine la iveală și mă aduc aici. Mie îmi este scump timpul, călătoria, — jurații se poarte de grijă, ca să fie pedepsit și acela, care fără de nici o cauză îmi cauzează atâtea supărări, cheltuieli și osteneți. Jurații nu știu, dacă preste un an nu ne vom schimba locurile? Nimeni nu poate ști, cine va croi aici preste un an legile“.

„Așa a grăit dl Slavici la Cluj în al două-decilea, ori cui îi mai place, în al două-spredecelea an al constituționalității. Ear' judecătoria ung. reg. nu a găsit în aceste nimic de reprimat“.

E evident, că aici e vorba de o manevră de partid.

Dacă aș fi ținut ceea-ce „Ellenzék“ spune că am ținut, ori dacă m'aș fi exprimat așa, ca să pot fi înțeles, cum „Ellenzék“ pretinde a mă fi înțeles, președintele tribunalului, vre-unul dintre judecători, vre-unul dintre jurați, partea adversă ori cel puțin raportatorii celor trei ziare ar fi scos la iveală insolenta tonului, în care am vorbit.

E însă destul să cetim cuvintele citate din „Ellenzék“, pentru-ca să primim convingerea, că aici un ziar opozițional profită de ocaziune, ca să lovească, — nu în mine, ci în membrii tribunalului, adevă în guvern.

Ce infect trebuie să fie un guvern ca acesta, care este servit de nisece judecători ca acestia, în fața cărora un acuzat își poate permite atîta insolentă, fără-ca să fie pedepsit cu cea mai mare asprime!

Asta e înțelesul întregii născociri.

Consecuența firească ar fi, ca organele partidului guvernamental să vină ținuta următoare și să restabilească adevărul.

Publicistii din Cluj însă iau, precum se vede, toate lucrurile anapoda, și ținuta următoare, în loc de a restabili adevărul, „Kolozsvári Közlöny“ și „Magyar Polgár“ licitează cu „Ellenzék“, se arată mai și mai ca organul opozițional. Nu simt publicistii dela aceste ziare, că publicul, dacă public serios este, are neapărat să-i întrebe: „Apoi bine! — dacă în adevăr așa este, cum se întembla, că abia acum o spuneți? De ce n'ați spus-o ieri? N'ați fost acolo? n'ați auzit? Nu ne dați și voi informațiuni exacte? Trebuie să cetiți mai înainte ceea-ce putem ceti și noi în „Ellenzék“, pentru-ca să vă spuneți părerile?“

„Kolozsvári Közlöny“ într'un prim articol „Holnap“ (mîne), ear' „Magyar Polgár“ chiar în două articole consecutive, publicate sub titlul „A director ur“ își dau silința de a-mi face reputațiune de om îndrăzneț, căruia prea puțin îi pasă de statul ungar și de aparatul lui de putere.

Om încă tîner și întrat de abia de ieri, de alaltă-ieri în viața publică, aș pute să mă simt măgulit de această reputațiune, și știu prea bine, că foarte mulți dintre Români verși, m'ar prețui mai mult decît mă prețuiesc, dacă aș și fi în adevăr așa, cum îmi este reputațiunea făcută de Clujeni.

În însă mai presus de toate să am reputațiunea de om cinstit, care nu voește să pară decît ceea-ce în adevăr este.

Și de aceea nu m'am mulțumit a declara, că nu am ținut ceea-ce în ziarele din Cluj se spune că am ținut, ci am ținut și produc în toți oamenii cu judecată normală convingerea, că nici nu m'a înțeles așa nimeni.

Adevărul este numai, că nu mă tem de nimeni, umblu cu capul ridicat și vorbesc totdeauna fără de șfială și cu inima deschisă, fiindcă am consciința, că este bună, binefăcătoare și iertată lucrarea, la care iau parte și că violență mi-se poate face, dar' după lege și după dreptate nimeni nu mă poate oprî, câtă vreme partea cea bună și mare din societatea română îmi țină să merg înainte.

Ioan Slavici.

Din România.

Principele Leopold de Hohenzollern și principele Ferdinand de Hohenzollern în armata română.

La sfîrșitul săptămîinii trecute s'au petrecut în București acte de mare importanță. Principele Leopold de Ho-

Valerie. — Căpitanul spaniol, o pecete de rubin, care a fost al tatălui meu, o brățară de agat, pe care mi-a pus-o maică-mea pe braț, bătrînul Pedro, servitorul, care a scăpat deodată cu mine din naufragiu.

Mărioara. — Eată-mă, aici sînt eu, care pot răspunde, că cuvintele, ce grăiesci, nu cuprind o scornitură, și tot ceea-ce spui mă fac să vîd lămurit, că ești fratele meu. (Va urma.)

In care limbă să facem instrucțiunea copiilor nostri?

(Urmare.)

Eată deci, cât de mare este pericolul, în care se află mîntea, caracterul și prin urmare întreg viitorul copilului în timpul, când el este dus la o școală străină, fără de a înțelege limba acelei școli.

Cine a pîtruns numai cât de puțin norme, în care se desvoaltă individualitatea psihică a omului, în adevăr trebuie să se mire, că cu acest metod nefericit de creștere, tot mai es și oameni valoroși din școli. Da, es! Aceasta este însă dovadă despre puterea și tenacitatea spiritului omeneș, și nici decum nu despre bunătatea metodului de creștere. În cercul restrîns al cunoștințelor noastre am avut de

multe-ori ocaziune să auzim oameni de valoare recunoscută mărturisînd, că la desvoltarea lor spirituală școlile urmate nu au avut nici un merit, ba mulți se miră, că au eșit din toate mișcările școlare cu sufletul teafăr!

Mai adaugem prelîngă toate cele expuse până aici, că în cele mai multe școli străine copiii nostri au să suferă tot felul de amărăciuni și batjocuri insultătoare, numai pentru-că sînt Români.

Idealele lui românești, limba lui, numele lui, tot ce îi este scump, tot ce îl leagă de neamul seu și de trecutul seu, nu numai că sînt străine înaintea conscolarilor și a profesorilor sei, ci sînt luate chiar în rîs și sînt privite cu aversiune fâțișă.

Astfel el mereu se simte străin acolo, unde nu ar trebui să fie, prin aceasta un sentiment de nemernicie îl cuprinde, și el devine apatic, fără interes pentru cele-ce se întembla în giurul lui. Inima lui nu se încălzește, entuziasmul el nu îl cunoaște, ba de multe-ori în sufletul lui se produce o reacțiune adîncă în înțelesul opus; adevă — în loc de iubire în el se desvoaltă ura, în loc de a se interesa de cele-ce se desfășură înaintea lui, el se socotesce la chipul — cum să scape de ele. În modul acesta instrucțiunea, respective școala, sau nu-și ajung scopul de loc, sau ajung un scop cu totul contrar celui adevărat.

VIII.

Din ori-și-ce punct de vedere vom privi cestiunea, tot la același rezultat ajungem: că în interesul educațiunii și prin urmare a fericirii copiilor nostri ar trebui să ne ferim a-i duce la școli primare și secundare, care nu sînt românești.

Și care sînt argumentele contrare? Numai și numai unul: că trebuie să învețe limbi străine.

Ei bine, pentru limba maghiară sau germană, sau pentru ori-care limbă din lume, să punem noi în joc viitorul copiilor? Pentru-ca să învețe o limbă străină, să riscăm, că vom crește oameni cu caracter rău, sau — ce este și mai rău — oameni fără caracter?

Cred, că nici un părinte iubitor nu va fi de părerea aceasta.

Nu va fi mai ales, dacă îl încredințăm, că sînt și alte căi, pe care se pot înveța limbile trebuincioase tot atît de bine și fără nici o primejdie.

Dar' înainte de a trece la aceasta să mai urmărim odată lucrul și din alt punct de vedere.

Să presupunem, că în școlile străine copiii învață perfect limbile, care le sînt de lipsă. Foarte bine. Cum rămîne însă cu limba lui maternă? În școlile neromâne din patria noastră

limba română sau nu se propune de loc, sau se propune foarte puțin. A o învăța acolo, este cu totul fără putință.

Urmarea indispensabilă este, că vedem oameni eșiți din toate școlile, cari nu sînt în stare să-și exprime cugetările în frumoasa lor limbă maternă. Nu știu să vorbească și mai ales nu știu să scrie românește. Sau și dacă o fac, vorbesc sau scriu nemțește sau ungurește cu cuvînte românești, nu sînt însă în stare să cugete românește.

Și oare ne onorează pe noi această stare de lucruri? Nu sîntem noi datori înainte de toate a ne îngrijii de propria noastră limbă? Cu toate aceste foarte puținii oameni am auzit ținut, că își vor duce copiii la școala românească. Românește știu de acasă. Va să țină limba română se cultivă acasă — poate în societatea slujnicilor — dar' celelalte limbi se învață în școală!

Lăsăm pe onorații cetitori să urmărească mai departe consecuențele acestor vederi.

Din parte-ne constatăm încă odată, că ori-cum ne vom învîrți, tot numai la un rezultat ajungem: Să dăm copiii la școli românești, dacă vom să aibă o creștere sigură și bună și să ne facem totodată datoria față cu limba și neamul nostru!

(Va urma.)

henzollern, fratele Regelui a fost numit șef al regimentului de infanterie Nr. 3, ear' nepotul Regelui a fost numit sublocotenent în același regiment. Vineria trecută a avut apoi loc o sərbare militară impunătoare. Reproducem după „*Voința Națională*“ cele ce privesc acest eveniment:

Înalt ordin de zi.

„Monitorul Oficial“ publică următoarele:

„Dorind a da o nouă dovadă de dragoste prea iubitelui Nostru frate, Principele de Hohenzollern, și pentru a întări încă mai mult strânsele legături între familia Mea și România, numim Cap al regimentului 3 de infanterie de linie pe Principele Leopold de Hohenzollern.

„Regimentul va adresa Înalțului seu Cap raport trimestrial de situația regimentului.

„Dat în București, la 14 Noemvrie 1886. Carol“.

Ministru de război:

General A. Angheliescu.

Ministrul de război.

Carol I.

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți de față și viitori, sănătate: Asupra raportului ministrului Nostru secretar de stat la departamentul de război, cu Nr. 17.680; Având în vedere art. 33 din legea de înaintare în armată,

Am decretat și decretăm:

Art. I. Principele Ferdinand de Hohenzollern se înscrie în cadrele armatei cu gradul de sublocotenent în regimentul 3 de infanterie de linie.

Art. II. Ministrul Nostru secretar de stat la departamentul de război este însărcinat cu executarea decretului de față.

Dat în București, la 14 Noemvrie 1886, Carol.

Ministru de război:

General A. Angheliescu. No.2.821.

Discursul Regelui

după „Monitorul Oficial“ rostit la serbarea militară din curtea scoalei militare.

„Din întâia zi a Domniei Mele, am îmbrățișat ostirea cu adâncă dragoste, privind-o ca o comoară scumpă, pe care o păzesc neîncetat cu mândrie și gelozie.

„Spriginit de căpeteniile armatei am isbutit a pune în timp de pace această bună semănță, care a răsărit, a crescut, întărindu-se și dezvoltându-se așa de repede, că, chiar în cel din urmă război, am putut culege roadele cele mai bogate, ca frumoasa răsplată a unei munci statornice.

„Am pus încă un alt germine în inimile ostașilor, care a înflorit ca cea mai înaltă însușire militară: jertfa pentru patrie, credința către Rege.

„Strâns legat sunt dar' cu scumpa Mea armată, cu care am împărțit zile bune ca și zile grele. Nu avem, prin urmare, trebuință de alte dovezi.

„Astăzi însă doresc a întări această fericită legătură și pentru timpuri mai depărtate, și a adăuga o nouă pagină în anele noastre militare prin numirea prea iubitelui Meu frate, a Principei de Hohenzollern, Cap al regimentului al treilea de linie — un deosebit îndemn pentru acest regiment — și prin înscrierea tinărului Meu nepot, a Principei Ferdinand, ca sublocotenent în armata noastră. Pentru El este o cinste, de care sunt convins, că va fi totdeauna vrednic. Pentru Noi este o bucurie și o siguranță în viitor, ceea-ce țeara întreagă va simți, fiindcă El, ca membru al neamului Meu, poate fi chemat într-o zi a păstra opera Mea, a urma tradițiunile mele.

„Este dar' un privilegiu solemn care, ne întru-nescă ați și mai târziu ne vom aminti, că ziua de 14 Noemvrie are o mare însemnătate.

„Acum ca și în viitor Eu și urmașii Mei ne vom răzuma cu toată încrederea pe ostire, ca pe o temelie neclintită.

„Să trăiască armata!“

Entusiaste aclamări au întrerupt adesea pe Regele; ear' cuvântarea sa, înțesată de simțiri și cugetări înalte, cari se resfrângeau asupra prezentului și viitorului României, a fost urmată de un împunător și prelungit strigăt pornit din sufletul acelora ce stau față la unul din cele mai însemnate evenimente ale României.

Răspunsul principelui Leopold de Hohenzollern.

„Mulțumesc Maiestății Sale de onoarea ce mi-a făcut, numindu-mă cap al regimentului al treilea de infanterie. Armata română a avut privilegiu a arăta pe câmpul de bătălie toată valoarea sa, sub comanda Augustului seu cap și Suveran. Vitejia și disciplina, aceste virtuți militare, prin cari ea s'a distins în timpul campaniei din 1877, i-a atras admirațiunea și stima tuturor camarada-

șilor sei din celelalte armate. Sunt mândru de a purta uniforma românească și de a vedea numele fiului meu înscris în cadrele armatei. Sper, am siguranța, că el se va face vrednic de ea“.

Simpaticul glas al principelui răpi pe cei cari au avut fericirea de a-l auzi, și focul iubirii de țeară, ce se revărsa în nobila-i cuvântare, aprinzând simțimentele, provocă înflăcărâte urări mai ales când Regele îmbrățișă pe fratele seu și pe nepotul seu.

După aceasta Regele conduse pe principele Ferdinand la regimentul 3 de linie, unde, în persoană, însemnă locul seu lângă steagul regimentului, spre a lua comanda plutonului steagului. În timpul acesta regimentul prezentă armele și musica intonă imnul.

Apoi trupele s'au întocmit pentru defilare. În capul coloanei se afla tot corpul ofițeresc din garnisoană împreună cu generalii.

Regele trecu înaintea Reginei și fratelui seu. După corpul ofițeresc, urmă scoala militară. În momentul, când regimentul 3 de linie s'a apropiat, principele de Hohenzollern scoase sabia și, punându-se în fruntea regimentului seu, defilă înaintea Regelui și Reginei.

Când compania, în rîndurile căreia se afla principele Ferdinand, trecu în fața Regelui și Reginei, toți cei de față salutară cu urări călduroase.

Această privesc marea și nouă a întărit încrederea tuturor în puterea și trăinicia regatului român.

După defilare, Regele chemă pe ofițerii regimentului, cari înaintară împreună cu principele Ferdinand, spre a fi prezentați, prin colonelul Paladi, înaltul lor cap, care le adresă cuvinte binevoitoare.

„Această sərbare a mișcat sufletul și a pătuna cugetarea tuturor; amintirea ei va fi pururea scumpă Românilor și ziua de 14 Noemvrie va rămâne un eveniment din cele mai de căpetenie ale vieții noastre naționale“, țice „Voința Națională“.

Corespondență particulară

a „Tribunei“.

Grădișce, 21 Noemvrie n. 1886.

(Alegerea de reprezentanți comitatensi.) În 18 l. c. avurăm norocirea de a vedea apucăturile „fraților noștri“ Maghiari, ne-am încredințat despre bunăvoința lor față cu noi, și am cunoscut brațele amicabile, pe care ni le întind.

Să vă spun însă cum a decurs alegerea, dacă a fost botezată așa.

Apelul comitetului central ne-a surprins de o parte, căci venise foarte târziu, de altă parte fiindcă „bunii noștri“ administranți învéliră alegerea în o ceață groasă, precum se vede, ca singuri ei de ei, după placul lor se-și poată face cheful. Îndată dar' la primirea apelului din Grădișce s'au expedit mai multe telegrame-apeluri pe la comunele, cari sciam că se află în cercul electoral Pesceana, ca să vină alegătorii români, să putem obține și noi, dacă nu majoritatea, baremi o minoritate decizătoare.

În ziua amintită alergarăm la urnă, și ce vedem? Sedulele, pe care le-a fost fabricat dl „föszolgabiró“ al nostru, Mara George, în litografia pretorială, zăceau pe masă, și în ele ce cugetați? fost-au și Români băgați? A fost numai unul „puținel“, care ocupă funcțiunea de notar, și care se află în grația dlui „föszolgabiró“, ceialaltă șese toți Unguri în pěr, doi notari, un magistrul de postă, care nu posedă ceva cultură mai înaltă, ear' restul de trei, adunați din lumea largă.

La întrarea câtorva Români în localul de alegere, o adâncă consternațiune îl cuprinsă pe dl „föszolgabiró“ și pe cei de calibrul seu. Noi însă, vedând simțul de egalitate și frățietate, ce au manifestat frații Maghiari, ne adunarăm la o consultare și deciserăm a forma alte sedule, candidând 4 Români, pe d-nii: Pop Avel, protopop, Isidor Suciu și Isac Zepa, notari și Pavel Olteanu, învățător în Hațeg, prelungă 3 Maghiari din sedula lor.

Ce folos însă? Căci votarea curgea, ear' notarii la porunca oficioasă a dlui „föszolgabiró“ împărțiau sedule pe la alegătorii lor, până gătarăm noi sedulele noastre. Atunci însă situația a luat altă față. Alegătorii români înșiși veniau și cereau sedule dela noi. Își poate închipui orișici-cine cum schimba la fețe dl „föszolgabiró“, când mica noastră ceată cu încredere și curagiu a pășit la urnă, pe care o servia pělăria dlui president electoral, totodată și notar electoral Mara Laczi, practicant în cancelaria pretorială, acoperită cu „csárdás kalap“-ul dlui „föszolgabiró“, ca membru de încredere.

Ce se făcă dară, ca la noi se nu treacă nici o greșală? Spune presidentului și notarului, care erau întrupați în o persoană, să aibă bine de grije de conscrierea alegătorilor, ca nu cumva să treacă vre-unul dela noi, care nu are drept a

vota. Cu ajutorul acestei maniere au fost respinși mai mulți, între cari și învățătorul din Grădișce, care de 3 ani tot acolo servește în cea calitate, și care a cređut cuvântului notarului cer-cual, că e indus în lista de alege. Acest succes 'i-a bucurat încâtă, dar' totuși ca să fie siguri de victorie, au trimis stafete prin comună după nobili invescuți cu drept electoral, și numai cât vedeam, că vine acuși unul, acuși altul, căruia 'i-se punea în mână câte o sedulă de a lor, pentru a fi aruncată în urnă.

Când fură gata și cu acestea, dl protopop din Grădișce Avel Pop — eșind la iveală o șicanie întemplată cu ocaziunea alegerii, că adevă un frate al unui primar a votat în numele fratelui seu, — împărțăși dlui president această inconveniență și întrebă pentru-ce nu s'a respins și acela?

Aceste cuvinte pronunțate în un ton plin de curagiu și abnegațiune, înfricără pe dl „föszolgabiró“ et comp., încât pare-că un vânt din Siberia îi suflă din toate părțile. Unii țiceau, că se se șteargă acel vot, alții nu se învoiau, alții nu credeau, ca să se fie întemplat așa ceva. În fine se scoală dl president și țice: „Se poate să se fie întemplat așa ceva, că a votat în locul fratelui seu, dar' fiindcă e nemeș, singur încă a avut vot.“

Vedând această mistificare, învățătorul din Grădișce a țis: „Să vedem dacă are vot?“ Întrebarea aceasta a fost prea mult pentru dl president, care răspunde: „Aici la listă dta n'ai nici un drept, deci cară-te afară!“ Necunoscându-l nici dl „föszolgabiró“ pe acel obraznic învățător, dar' informându-se despre starea lui, țise într'un mod hotărît: „Ez is olyan...“ (Și asta e de aceia...), dar' nu avu curagiu să finească ce începuse.

După acest trist eveniment, ne-am depărtat cu toții dela localul de alegere, lăsând toate pe grijea lor. Mai târziu am înțeles, că acel frate de primar, nu a avut în comună, pe care a votat, drept de alegere, ci pe spusa dlui president în alta, unde poate să se fie desigur altul cu numele analog, ceea-ce nu e raritate pe la noi.

Eată victoria lor, eată devingerea noastră cu onoare, eată istoricul alegerii din Pesceana, mai bine țis comediei, în care „păpușele“ au fost jucate de dl „föszolgabiró“.

Au fost „aleși“ oameni, pe cari nu-i cunoascem, pe cari nu-i cunosc și voiesc nici Maghiarii înșiși, cari nu au cât de puțină abilitate de a reprezenta pe cineva în congregațiune, ci numai la timp de lipsă a striga „igen“ și „éljen“, ear' oameni ca protopopul Avel Pop și alții au fost trântiți.

Această derută a noastră avem a o mulțumi:

1. Dlui „föszolgabiró“ George Mara, căci pe d-sa 'l-am cunoscut până acum de un om neinfluențat de prejudețe, om consciențios nu numai în afacerile încredințate direct d-sale, ci și în cele pendente dela d-sa, și ca atare a avut încrederea noastră. Am așteptat dară, ca cunoscând maioritatea covârșitoare a populațiunii, să compună sedulele astfel, uitându-se și către noi, căci cu noi trebuie să trăiască atât d-sa ca particular, cât și națiunea maghiară.

2. Neinteresarea preoților și învățătorilor, care, deși au fost avisați parte direct, parte indirect, nu 'i-si au luat cătuși de puțină osteneală, să iee parte cu alegătorii români la urnă. Aceasta e buba, aceasta e durerea cea mai mare și cea mai periculoasă.

3. Nepracticitatea noastră, căci toți câți am fost la luptă, am fost tineri și neumblați, dar' vom sci pe de altă-dată.

Încă una, apoi termin.

Dlor Maghiari! Ne-ați trântit acum, ne veți trânti și la viitoarea restaurațiune comitatensă, dar' pentru aceea noi tot nu perim! Ne supunem, dar' ne rezervăm dreptul, până ne veți cunoaște pe noi, nu de inimi, ci de frați sinceri și popor de ordine!

Ulpianul.

Cronică.

Avis. Junimea română din Sibiu va arangia Vineri în 3 Decemvrie n. a. c. întâia petrecere familiară cu joc în sala dela „Împăratul roman“. — Reclamând numărul însemnat, în care onoratul public s'a declarat a participa la această petrecere, ca aceea să se dee în localul sus arătat, ea nu va fi arangiată, ca „pique nique“. Începutul la 8 oare seara. Prețul de intrare 50 cr de persoană. — Damae sunt rugate a veni în toaletă de onoare.

Aniversarea revoluțiunii poloneze. Polonii își serbează în est-an aniversarea revoluțiunii din 29 Noemvrie. Poliția din Lemberg a provocat și de astă-dată pe toate acele reuniuni și corporațiuni, care intenționează a arangia o asemenea sərbare, să încungiere tot ceea-ce ar semăna a provocare față cu Rusia. După „Curjer Lwowski“ toate discursurile festive și de deschidere trebuie să se aștearnă la timp autorității de censurare.

Condamnare la închisoare pe viață. Szekcsán, care a omorât pe notarul din Covasinț Mihail Pop, a fost condamnat la închisoare pe viață. Instanțele mai înalte au aprobat sentența.

Cas de moarte. Hermann Mally, compositor la „Institutul tipografic“ din Sibiu, a repositat la 26 l. c. în etate de 27 ani. Înurmormentarea s'a făcut ieri după ameași la 3 oare după ritul rom.-cat.

„Academia ortodoxă“ dela facultatea teologică din Cernăuți, s'a constituit pentru anul 1886/7 în adunarea generală ordinară din 11/23 Noemvrie a. c. precum urmează: Presidentul „Academiei“: Traian Putici, al sem. an. IV; secretar de externe: Ioan Dorofteiu, al sem. an. III; secretar de interne: Victor Zăharovschi, al sem. an. II. Secțiunea literară: Presid. al secțiunii și vice-presid. I al „Academiei“: N. St. Pop, al sem. an. III; bibliotecar: G. Mihăiescu, al sem. an. III; controlor: E. Semaca, al sem. an. III. Secțiunea musicală: Presid. al secțiunii și vice-presid. II al „Academiei“: L. Grigorovici, stud. teol. an. III; cassar: N. Mihalciuc, al sem. an. II; rînduitor: E. Vasilovschi, al sem. an. I. Comisiunea revêțitoare: Christ. Iliuț, al sem. an. III; Dimitrie Zopa, al sem. an. II; Teodor Petruc, al sem. an. I. Pentru comitet: Traian Putici, president; Ioan Dorofteiu, secretar de externe.

Defraudățiune la postă. Diarul „P. H.“ ne comunică scirea despre o nouă defraudățiune de postă, și anume la oficiul postal din Kecskemét s'a descoperit, că lipsese suma frumoasă de 6000 fl. Date lipsesc cu totul, căci toată afacerea se ține într'un tainic întunec. Atât se scie, că direcțiunea postală din Budapesta a trimis un funcționar mai înalt, pentru a conduce investigațiunile. Și aceea e cunoscut, că doi funcționari dela oficiul de postă de acolo au fost suspendați.

Omorirea un executor. Înainte cu vreo câteva zile — spune „Temeswarer Zeitung“ — a venit executorul Kulifay cu asistența judei comunal și a unui gendarm la un țeran în Tre-stena, la care avea să facă o execuție. Până era executorul ocupat cu luarea protocolului, ear' primarul și gendarmul s'au fost depărtat pentru un moment din odaie, se apropie țeranul de executor, luând ținuta unui om, care voese a ceti ceea-ce se scrie. Deodată îmbrățișează țeranul cu o mână trupul executorului, ear' cu cealaltă mână îi înfige un cuțit mare în pept. Executorul atât de grozav surprins și-a perdut prezența în așa mare măsură, încât uitându-și cu totul de asistența sa, a fugit cu cuțitul în pept afară pe stradă, unde o femeie 'l-a făcut atent, că cuțitul îi zace încă în pept. Abia a fugit o sută de pași și a și cădut la pământ plin de sânge; a fost dus apoi acasă, unde cu toată grijea întreprinsă a murit preste scurtă vreme. Asasinul a fugit; se vorbesce însă, că ar fi fost prins într'o pădure din apropiere.

Convenția comercială între România și Englitera s'a încheiat.

Cutremur de pământ. Din Teregova, comitatul Caraș-Severin, se scrie: Era în noaptea din 23 spre 24 Noemvrie n. la 10 oare 17 min. seara, când s'a auzit pe aici un grozav duruit, asemenea trecerii în cel mai repede tempo a mai multor birji, apoi a urmat un cutremur atât de violent, încât toate sticlele de pe dulap, lampele etc., se loviau una de alta, ciasornicele steteau în loc, cu un cuvânt era un cutremur de pământ atât de vehement, încât noi toți înmărmuriți de frică am sărit de pe scaune. Cutremurul a luat direcțiunea dela Nord spre Sud.

Serviciul telegrafic

al „TRIBUNEI“.

Budapesta, 29 Noemvrie n. Delegațiunea ungară. Budgetul de externe. Înainte de a se trece la ordinea zilei, interpelează Eugen Zichy pe ministrul de externe cu privire la numirea principelui din Mingrelia. Oratorul declară, că ar fi înțeles, că Rusia ar fi propus Porții numirea principelui din Mingrelia de guvernor pentru Rumelia-Orientală. Întrebă deci, dacă, la cas să urmeze numirea, nu s'ar complica sau zădărnici uniunea bulgară dorită de delegațiune și și de ministrul de externe. La interpelețiunea aceasta va răspunde ministrul de externe.

Provocat fiind, referentul Falk comandă, ca delegațiunea să-și exprime simpatia pentru Bulgaria, deoarece-ce această națiune a pășit cu bărbăție pentru apărarea independenței sale. Două lucruri sînt de lipsă: Regulara uniunii Bulgariei cu Rumelia-Orientală pe cale legală și ocuparea tronului bulgar. Delegațiunea se iee aprobând spre știință declarațiile ministrului de externe, și se promită spriginirea nisuițelor lui pacifice.

Director: Ioan Slavici.
Redactor responsabil: Aurel Popa

Extrase din foaia oficială.

Licitațiuni:

16 Februarie a. v. imobilele văduvei lui George Kabok decătră trib. reg. din Chichinda-mare.

22 Februarie a. v. imobilele lui Mita Popov și soția, decătră trib. reg. din Chichinda-mare, în comuna „Basahid”.

21 Februarie a. v. imobilele lui Sibul Proca decătră trib. reg. din Chichinda-mare.

11 Ianuarie a. v. imobilele lui Alexa Gubarevacz, decătră trib. reg. din Panciova, în comuna Dollova.

16 Decembrie a. c. imobilele lui Paul Pasulă (din N.-Marghita) decătră jud. cerc. din Modos.

15 Decembrie a. c. imobilele Iulianei Barbu (din Fabricul-Timișoarei) decătră trib. reg. din Timișoara.

1, 2 și 3 Decembrie a. c. dreptul încasării de dare după consumul de vin, carne, zahăr și bere pe teritoriul comunei Boroșineu (com. Arad), — decătră direcțiunea financiară din Timișoara.

Edicte:

A se insinua pretensiunile în 45 de zile:

la rămasul după Ioana lui Ioan Poșa (din Gales), la trib. reg. din Sibiu;

la rămasul după Andreiu Nemeș (din comuna Caras), la trib. reg. din Sătmă-Nemethi;

la rămasul după Ecaterina Barna, la trib. reg. din Seghedin.

Concursuri:

Un post de practicant de contabilitate la direcțiunea financiară din Cluj. Concursurile sînt a se adresa în 2 săptămîni la direcțiunea financiară de acolo.

Un post de sub-jude reg. la jud. cerc. din Careii-Mari. — A se adresa în 2 săptămîni la presid. trib. reg. din Sătmă-Nemethi.

Un post de jude reg. la jud. cerculă din M.-Radna. — A se adresa în 2 săptămîni la presid. trib. reg. din Arad.

Economic.

Tîrgul de rimători în Steinbruch. În 26 Nov. n. s'a notat: unguresci bătrîni grei 39.— cr. pînă 41.— cr. unguresci grei, tineri 41 1/2 cr. pînă 42.— cr., de mijloc

41 1/2 cr. pînă 42.— cr., ușori 41.— cr. pînă 42.— cr., marfă țerănească, grea 38.— cr. pînă 39.— cr., de mijloc 39.— cr. pînă 40.— cr., ușoară 37.— cr. pînă 40.— cr., românesci de Bakony, grei — cr. pînă — cr., transito de mijloc — cr. pînă — cr. transito ușori — cr. pînă — cr., transito sêrbesci grei 40 1/2 cr. pînă 41.— cr., transito de mijloc 41.— cr. pînă 42.— cr., transito ușori 40 1/4 cr. pînă 41.— cr., îngrășați cu ghindă — cr. pînă — cr. per 4% cumpeniți la gară.

LOTERIE.

Tragerea din 27 Noembrie st. n. Timișoara: 88 80 22 32 47. Viena: 1 15 85 23 72.

Piața cerealelor din Portul Brăila.

Raportor Nicolai V. Perlea, Brăila. Operațiile efectuate în 13 și 14 Noembrie 1886.

Table with columns: Vênqătorii, Cumpărătorii, felul, hectol., greut. libru, prețul lei în aur. Rows include Dreifus, Grosovici, L. Maris, G. Mendl, etc.

Cursul pieței din Sibiu

Table with columns: Hartie-monetă română, Lire turcesci, Imperiali, Ruble rusesci, Cump., vënd., 8.38, 11.15, 10.15, 1.17 1/2, 8.44, 11.25, 10.25, 1.19.

Bursa de București.

Table with columns: Renta amort. (5%), Act. de asig. Dacia-Rom., Banca națională a României, Impr. oraș. București, Act. de asig. Națională, Credit mob. rom., Scrișuri fonciare urbane (5%), Schimb 3 luni, Societ. const., Aur. Cota oficială dela 26 Noembrie st. n. 1886.

Bursa de Budapesta

Table with columns: Rentă de aur ung. 6%, hârtie 4%, 5%, Împrumutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune), (2-a emisiune), Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune), Bonuri rurale ung., cu cl. de sortare, bănățene-timișene, cu cl. de sortare, transilvane, croato-slavone, Despăgubire pentru dijma ung. de vin, Împrumut cu premiu ung., Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin, Renta de hârtie austriacă, argint austriacă, aur austriacă, Losurile austr. din 1860, Acțiunile băncii austro-ungare, de credit ung., austr., Argintul, Scrișuri fonciare ale institut. de cred. și ec. „Albina”, Galbeni împărătesci, Napoleon-d'ori, Mărci 100 imp. germane, Londra 10 Livres sterlingi.

Bursa de Viena

Table with columns: Renta de aur ung. 6%, hârtie 4%, 5%, Împrumutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune), (2-a emisiune), Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune), Bonuri rurale ung., cu cl. de sortare, bănățene-timișene, cu cl. de sortare, transilvane, croato-slavone, Despăgubire pentru dijma ung. de vin, Împrumut cu premiu ung., Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin, Renta de hârtie austriacă, argint austriacă, Renta de aur austriacă, Losuri austr. din 1860, Acțiunile băncii austro-ungare, de credit ung., austr., Argintul, Galbeni împărătesci, Napoleon-d'ori, Mărci 100 imp. germane, Londra 10 Livres sterlingi.

Nr. 980—886.

[369] 1—2

Concurs.

Devenind vacant un post de învățător la școala grănițerească din Sina, se escrie pentru conferirea aceluia concurs pînă în 15 Decembrie st. n. a. c.

Emolumentele împreunate cu acest post sînt: 180 fl. v. a. salariu anual solvabil în rate lunare din fondul școlastic central, apoi cuartir și lemne de foc după usul de pînă acum.

Concurenții de religiunea gr.-or. au de a-și subșterne suplicele instruite cu diploma de calificațiune din studiile pedagogice și limba maghiară pînă la termenul mai sus indicat, la:

Comitetul administrator de fondul școlastic al fostilor grănițeri din regimentul I român în Sibiu.

Concurs.

Postul de notar comunal în comuna Gurariului, devenind prin abdicare vacant, pentru împlinirea aceluia se escrie concurs.

Emolumentele împreunate cu acest post sînt:

- 1. Salariu anual . . . . . 400 fl.
2. Nefiind adjunct notarial încă un ajutor de . . . . . 100 fl.
3. Bani de cuartir . . . . . 60 fl.
4. Relut de lemne pentru încălzirea cancelariei . . . . . 84 fl.
5. Relut de lumini . . . . . 10 fl.
6. Pentru administrarea și manipularea dărilor.
7. Pentru lucrări private taxele provăcute în tariful existent.

Aceia, cari doresc a obține acest post, sînt deci provocați a-și înainta rugărilor instruite cu dovadă despre calificațiunea legală cel mult pînă în 20 Decembrie a. c. subscrisului.

Seliște, în 22 Noembrie 1886.

Pretorul suprem al cercului.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octomvrie 1886.

Large railway schedule table with columns for routes (Budapesta-Predeal, Predeal-Budapesta, etc.), train types (Tren mixt, accelerat, omnibus, etc.), and departure/arrival times.

Nota: Numerii încadrați cu linii groase însemnează oarele de noapte.